

Andrzej Kokowski

Stefankowice, gm. Hrubieszów, woj.
zamojskie. Stanowisko 30

Informator Archeologiczny : badania 17, 134-135

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SIEWIHO, gm. Wieluń
woj. sieradzkie
Stanowisko 1

patrz okres halastacki

SLADNÓ, gm. Sieroszewice
woj. kaliskie
Stanowisko 1

Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków
w Kaliszu

Badania prowadził mgr Grzegorz Teske. Finansował WKZ
w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Osada kultury grobów
kloszowych i osada produkcyjna z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone w dolinie rzeki Ołobok na terenie nadzalewowej. Jest to zarazem miejsce
skąd wybiera się piasek. Zlokalizowano pięć placów, z których jedną o powierzchni ponad 0,5 ha.

Przeprowadzono wstępne prace zabezpieczające odizolowanych obiektów. Cztery jamy zawierały
materiał ceramiczny kultury grobów kloszowych.

Na dużą uwagę zasługuje zespół palenisk wraz z piecem do wypalania ceramiki. W pobliżu
zlokalizowano jamę odpadową z licznymi fragmentami ceramiki naczyńowej, kości zwierzęcych. Obiekty
te datuje się na wczesny okres wpływów rzymskich. O wytopie żelaza świadczą obficie występujące
na powierzchni fragmenty żużla dymarskiego. Znalezione kilka kłoców żużla pochodzącego z dymarek
oraz dwa tzw. kęsy żelazne.

Badania będą kontynuowane.

STAWKI, gm. Dobra
woj. konińskie
Stanowisko 1

patrz okres lateński

STEFANKOWICE, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie
Stanowisko 23

patrz neolit

STEFANKOWICE, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie
Stanowisko 30

Uniwersytet Im. Marii Curie-Skłodowskiej
Katedra Archeologii Polski
w Lublinie

Badania prowadził dr Andrzej Kokowski. Finansowało Biuro
Badań i Dokumentacji Zabytków w Zamościu. Pierwszy sezon
badań. Omentarzystwo kultury przeworskiej z okresu wpływów
rzymskich: ślad osadnictwa kultury wołyńsko-lubelskiej;
ceramiki malowanej; osada /?/ kultury ceramiki sznurowej;
ślad osadnictwa kultury strzyżowskiej; osada wczesno-
średniowieczna z VII-IX wieku.

Stanowisko odkryte w trakcie badań AZP. Położone jest na szczycie wyniesienia o ekspozycji
okrężnej, położonego przy południowej krawędzi doliny bezimiennego cieku płynącego wzdłuż wsi
Stefankowice. Badania poprzedzone zostały penetracją przyrządami do wykrywania metali. W jej
wyniku założono dwa wykopy o łącznej powierzchni 25 m².

W trakcie eksploatacji stwierdzono znaczne zniszczenie omentarzystwa przez osadnictwo wczesno-
średniowieczne z ceramiką lepiczną w reku i formującą górą obtaczaną. Niszczyść warstwy kulturowej
z tego okresu wynosi od 30 do 45 cm. Niżej zalega wyraźna warstwa z materiałem z końca neolitu
i początku epoki brązu o niżejści do 20 cm, którą również niszczy wczesnośredniowieczne.

Z najstarszego horyzontu osadnictwa oprócz ceramiki naczyniowej znaleziono sikiarki i narzędzia krzemienne. Z okresu wpływów rzymskich można łączyć pewną ilość ceramiki naczyniowej ze śladami działania ognia i przepalony peclerek szklany. Z najmłodszą fazą osadnictwa łączą się trzy jemy, z których dwie bardzo głębokie /285 cm/ zawierały dużą ilość polepy i czytelne ślady po konstrukcjach /przegrodach?/ drewnianych. Funkcja obiektu na obecnym etapie badań pozostaje nieokreślona.

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii UMCS.
Badania będą kontynuowane.

STROBIN, gm. Konepnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 4

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu

Badania prowadził mgr Bogusław Abramek. Finansował WKZ w Sieradzu. Trzeci i ostatni sezon badań. Cmentarzysko całkowicie datowane od schyłku okresu halstańskiego po fazę C1 okresu rzymskiego.

Rozpoczęte w roku 1981 badania zostały ostatecznie zakończone. Cmentarzysko przebadano, jak się wydaje, w całości a rezultatem ostatniego sezonu było ujawnienie jeszcze 38 grobów ciałopalnych. Część z nich nosiła ślady uszkodzenia, a nawet zniszczenia, spowodowanego głęboką orką oraz licznymi wkopami o niejasnym przeznaczeniu. Wśród 38 grobów wyróżniono 34 pochówki jamowe i tylko cztery popielnicowe /85, 95, 110, 115/ przypisane kobietom. W 22 grobach wystąpiły przedmioty metalowe, w tym żelazne okucia zamków, klucze i sprzążyny, brązowe i żelazne zapinki, okucia do pasa oraz grociki strzał do łuku. Tylko 1 grób uznano za pochówek wojownika /grób 93/ wyposażony w umbo z imaczem i grot oszczepu. Obok niego znaleziono żelazną ostrogę. Odkryte podczas ostatniego sezonu groby tworzyły najmłodszą grupę pochówków, zlokalizowaną na południowo-wschodnim skraju cmentarzyska. Wszystkie zaliczono do kultury przeworskiej i datowano od fazy B2 po fazę C1 włącznie.

Zbadane cmentarzysko zajmowało niewielką przestrzeń, o wymiarach około 44 x 40 m. Łącznie odkryto 121 grobów, przy czym pierwotnie liczba ich była większa, obecnie trudna do ustalenia. Po zniszczeniu grobów pozostały luźno liczne i różnorodne zabytki. Wśród odkrytych grobów wyróżniono: uszkodzony grób popielnicowy kultury żużyckiej, grób kieszonowy, 4 uszkodzone /a nawet wyrobowane/ groby wschodniopomorskie, 22 groby jamowe z fazy PL III i 83 groby z faz B1 - C1, w tym przypuszczalnie 11 grobów popielnicowych. Te ostatnie stanowią jednocześnie najbogatszą grupę pochówków, przypisywaną w większości przypadków kobietom. Niewątpliwie najciekawszym i najbogaciej wyposażonym grobem na całym cmentarzysku był pochówek wojownika - złotnika /grób nr 10/, wyposażony w posrebrzane elementy uzbrojenia, specjalistyczne narzędzia i ozdoby. Ponad 60 grobów z okresu rzymskiego uznano za pochówki mieszkańców pobliskiej osady /st. 3 i 3a/, zbadanej w latach 1969 - 1981. Wymieniona grupa grobów tworzyła dość zwarte i wydzielające się skupisko, zlokalizowane na południowo-wschodnim skraju cmentarzyska.

STACYSKI, gm. Nekla
woj. poznańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Alicja Gałęzowska. Finansowała Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Drugi sezon badań. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu rzymskiego.

Kontynuowano zabezpieczenie wschodniej krawędzi wybieżnika zagrożonej przez stałą eksploatacją piasku i żwiru. Wzdłuż krawędzi wybieżnika badano, posuwając się w kierunku południowym, pas szerokości 3 - 15 m. Kierując się wystąpieniem zaciemnień na powierzchni /po orce/, założono